

Péter a kormánynál, Isten a hajóban.

Szent Josemaría és a szentek
tanúságtétele a Pápa iránti
szeretetről és az Istenbe vetett
bizalomról

2022.01.08.

Jézusnak fárasztó napja volt.
Annyian jöttek el meghallhatni őt,
hogy egyik tanítványának hajójából
kellett beszélnie a tömeghez. Több
példabeszédet is mondott nekik: a
magvetőről, a meggyújtott lámpásról,
a mustármagról... Miután
elbocsátotta a tömeget, Tiberiás

tavának keleti partja felé veszik az irányt, talán ugyanazon hajó fedélzetén. Lágy szellő lengedez. Nem ez a legalkalmasabb pillanat a pihenésre, Jézus azonban talál egy helyet a hajó orrában, ahol lehajthatja a fejét, és hagyja, hogy elnyomja az álom. Teljesen megbízik a tanítványaiban, hogy hozzáértően szelik át a vizeket.

Nem sokkal később feltámad a tenger, a lágy szellő fokozatosan erős széllé változik, és egy másik *példabeszéd* tanúivá válunk, amely ezúttal nem szavakban, hanem élő eseményekben nyer kifejezést. Az evangéliumok akkora viharról beszélnek, amely azzal fenyegetett, hogy elsüllyed a hajó (Mk 4,37). A térség földrajzi adottságai folytán ez nem ritkaság errefelé: a tó egy, a tengerszint alatt kétszáz méteren fekvő mélyföldön helyezkedik el, és északon hegyek határolják. Gyakran előfordul, hogy az est leszálltával

haragos szelek csapnak le nyugat felől, felkorbácsolva a habokat.

A fedélzeten, nem a parton

Az Egyházatyák közül sokan az Egyházat ismerték fel a hullámokon, szélben hánykolódó hajóban. „A tó a mostani életet és a látható világ bizonytalanságát jelképezi; a vihar mindazon gyötrelmeket és nehézségeket, amelyek az embert sújtják. A bárka pedig a Krisztusra épített és az apostolok vezetésére bízott egyház.”¹ XVI. Benedek utolsó általános audienciáján – mintegy nyolc évvel azután, hogy Péter utódja lett – bevallotta, hogy a napsütéssel és lágy szellővel teli napok mellett nem hiányoztak szolgálatából a viharos szelek sem. „Ugyanakkor – folytatta – mindig tudtam, hogy a hajóban jelen van az Úr, és mindig tudtam, hogy az Egyház hajója nem az enyém, nem a miénk, hanem az Övé. És az Úr nem hagyja, hogy

elsüllyedjen, Ő kormányozza az általa választott embereken keresztül, hiszen így tetszett neki.”²

Ez a bizonyosság – amely a hit félhomályának része – arra ösztönöz minket, hogy a vihart ne a partról szemléljük, mintha az egy tőlünk távol álló dolog lenne. Nem olyan kirándulóhajóról van szó, amelyen a legénység egy része csak nézelődik: halászok vagyunk, Péter és az apostolok munkatársai. Felelősek vagyunk minden egyes emberért, aki felszáll a hajóra, segítenünk kell nekik, mindannyiunknak a saját helyünkről, közben támogatva a Pápát, aki minket irányít.

Ferenc pápa – alig két héttel elődjének utolsó audienciáját követően – a megválasztásának napján elhangzott első szavaiban arra emlékeztetett, hogy szüksége van ránk, és ezt azóta is gyakran elmondja: „Most szeretnélek

megáldani benneteket, de előbb kérnék tőletek egy szívességet: mielőtt a püspök megáldja a népét, arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok Istenhez, hogy Ő áldjon meg engem. A püspökétől áldást kérő nép imáját kérem tőletek. Mondjátok el ezt az imát értem csöndben.”³ Ugyanerre tanított minket Szent Josemaría is, aki már a kezdetektől azt szerette volna, hogy mindenki, aki az Opus Deihez tartozik, illetve aki így vagy úgy közel érzi magát ennek a családnak a melegéhez, mindennap imádkozzon a Pápáért, konkrétan azt kérve Istentől, hogy őrizze meg őt, adjon neki örömet, boldogságot és erőt a viharok közepette.⁴

A Pápa iránti szeretet nekünk adott ajándék

1946. június 23-án délután Szent Josemaría egy viszontagságokkal teli – többek között egy másik, a

Földközi-tengert sújtó viharral kísért – út után megérkezett Rómába. A gyermekei által bérelt lakás erkélye a Piazza Città Leoninára nézett, kilátással XII. Piusz pápa lakosztályának ablakaira. Az Opus Dei alapítója az Egyházért és a Szentatyáért imádkozva az egész éjszakát átvirrasztotta. Évekkel később elmesélte, hogy bizonyos egyházi személyek gúnyolódtak ezen a gyermeki gesztuson, talán azért, mert naivnak vagy feleslegesnek találták. „Kinevettek. Eleinte szenvedtem attól, hogy a hátam mögött ilyeneket mondtak, de ez később segített abban, hogy másfajta szeretet fejlődjön ki a szívemben a Szentatya iránt, amely úgymond kevésbé spanyol – kevésbé a lelkesedésre épül –, ugyanakkor szilárdabb, mivel az elmélkedésből fakad: teológiaibb és ezáltal mélyebb”.⁵

A Pápa iránti szeretet, amely „örök és látható princípiuma és alapja mind a püspökök, mind a hívők sokasága egységének”⁶, az évek során apránként érettebbé válik.

Kezdetben bizonyosan emberi lelkesedésből táplálkozik, amely idővel egyre „teológiaibbá”, értelmét, fontosságát és természetfeletti jellegét tekintve egyre tudatosabbá válik, olyan szeretetté, amelyet nehéz csak emberi paraméterekkel elmagyarázni.

Szent Josemaría élete során több pápa irányította az Egyházat.

Gyermekkorában Szent X. Piusz volt Péter utódja, és neki köszönhette a kegyelmet, hogy igen fiatalon elsőáldozáshoz járulhatott. Amikor elhatározta, hogy pap lesz, már XV. Benedek állt az Egyház élén. Az Opus Dei XI. Piusz pápasága alatt született meg, de a végleges jóváhagyása Tiszteletreméltó XII. Piusz nevéhez fűződik, ráadásul ő volt az első pápa,

akivel Szent Josemaría személyesen is találkozott. Szent XXIII. János pápa több alkalommal, mindig atyai szeretettel fogadta az alapítót, és amikor Rómába érkezett, Szent VI. Pál volt az első, aki „kedves és szeretetteljes szavakkal” fogadta őt.⁷ Az Opus Dei alapítója *Út* című könyvében öntött szavakba valamit, amit Istentől már fiatal korában ajándékként megkapott, és ami vezérfonal volt számára az említett pápák által fémjelzett időszakokban: „Köszönöm, Istenem, hogy nagy szeretetet ültettél a szívembe a Pápa iránt.”⁸

Ezek a szavak arra mutatnak rá, hogy a római pápa iránti szeretetet nem feltétlenül az akaratunk irányítja, pusztán teológiai megfontolások vagy természetes rokonszenv alapján. Ezzel a rövid imával Szent Josemaría hálát adott ezért a szeretetért, amelyet Isten ingyenes ajándékának tartott. Így már jobban

érthető az, amit első római éjszakája kapcsán tanult meg, vagyis az, hogy a pápát Istentől kapott, a viharok által nem befolyásolt és a személyes rokonszenvtől nem függő szeretettel kell szeretni. Halála napjának reggelén az Opus Dei alapítója azt kérte egy VI. Pálhoz közel álló személytől, hogy adja át a pápának a következő üzenetet: „Évek óta minden szentmisét az Egyházért és a Pápáért ajánlok fel. Biztosíthatja a Szentatyát arról – hiszen sokszor hallotta ezt már tőlem –, hogy felajánlottam az életemet az Úrnak a Pápáért, bárki legyen is az.”⁹

Szent Josemaría, Szent Katalin, Szent Iréneusz...

Az Opus Dei központi székhelyén, Rómában, egy kis ezüstitárában őrzik Sienai Szent Katalin egyik ereklyéjét. Az urnát díszítő zománcozott táblán latinul ez olvasható: „*Tettekkel és igazságban szerette Isten Egyházát és*

a római pápát.” A XIV. századi szent egyik levelében így írt a Pápáról: „Amit neki teszünk, az égi Krisztusnak tesszük, akár tiszteljük, akár gyalázzuk őt.”¹⁰ Egy másik levelében pedig ezt kérte: „Azt akarom, hogy a szeretet és az érzület által hajtsuk fejünket alázatosan az égi Krisztus ölébe; és Krisztus vére iránti tiszteletünkben az Ő helyettese, a földi Krisztus ölébe, hiszen nála vannak a vér kulcsai.”¹¹

Ez a meggyőződés a pápával kapcsolatban – a XIV. század bonyolult viharai közepette – lehetővé tette Szent Katalin számára, hogy átérezze, milyen mérhetetlen felelősség nehezedik a pápák vállára, és arra indította, hogy odaadóan közbenjárjon értük imádságával. Szent Josemaría – aki jól ismerte Szent Katalin írásait – ugyanezt mondta: „Ezerszer inkább leharapnám a nyelvemet és jó messzire kiköpném, mint hogy a

legkisebb rossz szót szóljam az ellen, akit a földön az Úr és Szűz Mária után a legjobban szeretek, az ellen, aki »*il dolce Cristo in terra*«, a drága földi Krisztus, ahogy Szent Katalin szavait ismételve szoktam őt nevezni.”¹²—Ez a hozzáállás teljes mértékben szemben áll azzal, hogy nyilvánosan rossz színben tüntessük fel a Szentatyát, vagy aláássuk a belé vetett bizalmat; ilyet még akkor sem teszünk, ha valamely kérdésben a személyes véleményünk eltér attól, amit ő mond. Ha ez a helyzet állna elő, akkor legalább „az értelem és az akarat vallásos meghajlásával kell fogadnunk” a tanítását”.¹³—

A Pápával való egység megnyilvánulásai a szentek életében éppoly számosak, mint maguk a szentek. Hogy csak egy további példát említsünk, ezer évvel korábban, a kereszténység hajnalán Szent Iréneusz is szükségét érezte annak, hogy imádkozzon a római

Egyházat vezető pápát övező
egységért. Már azokban az első
időkben is világos volt, hogy „benne
mindazok, akik hozzá tartoznak,
mindenütt megőrizték az apostoli
hagyományt”.¹⁴ —

Végül azt is mondhatnánk, hogy az
Egyház hajója három forrásra
támaszkodva keresi az irányt:
elsősorban Krisztusra támaszkodik,
aki – noha olykor alszik – jelen van
mindenhol, a legénység minden
egyres tagjában, másodsorban
Máriára, aki csillagként világítja be
az utunkat, még a legnagyobb
hullámok közepette is, végül pedig
Péterre, aki Jézus parancsára áll a
kormánynál. „Krisztus. Mária. A
Pápa. Nemde épp most neveztük meg
három szóban szeretetünk tárgyait,
amelyek összefoglalják az egész
katolikus hitet?”¹⁵ —

**Imádkozni a hullámok háborgása
és a szél zúgása közepette**

A Tiberiás taván támadt viharról
elmélkedve Szent Ágoston arra
buzdított, hogy abba vessük
bizalmunkat, aki nemcsak a hajót,
hanem az egész világot valóban
kormányozza: „Utánozd a tengert és
a szeleket, és engedelmeskedj a
Teremtőnek. A tenger hallgat
Krisztus parancsára, te pedig süket
vagy? A szél elül, és te még mindig
fújsz? Mi történik itt? Én azt
mondom, én azt teszem, én azt
gondolom... Mi más ez, mint fújni, és
nem akarni elcsendesedni Krisztus
hangjára? Ne hagyjátok, hogy
szívetek viharaival szembesülve
elsodorjanak benneteket a
hullámok.”¹⁶ —

Isten gondviselő terveiben minden
helyet kap, még a szelek és a
hullámok is. „»Miért félték ennyire?
Még mindig nincs bennetek hit?« A
hit kezdete az, ha tudatosan bennünk,
hogy rászorulunk az üdvösségre.
Nem vagyunk elégségesek

önmagunknak, egyedül elsüllyedünk. Szükségünk van az Úrra, ahogyan a régi hajósoknak szükségük volt a csillagokra. Hívjuk meg Jézust életünk bárkájába! Akárcsak a tanítványok, mi is meg fogjuk tapasztalni, hogy ha Ő a fedélzeten van, nem fogunk hajótörést szenvedni.”¹⁷ — Ugyanakkor ahhoz, hogy ez a meggyőződés gyökeret verjen bennünk, be kell lépnünk ebbe a logikába a szemlélődő életen keresztül, az imádságos életen keresztül, amely nyitott Isten cselekedeteire, bármily meglepőek legyenek is azok sokszor. Ellen kell állnunk annak a kísértésnek, hogy mi fogjuk a kormányt. „A Pápa iránti szeretetnek – szokta mondani Szent Josemaría – gyönyörű szenvedélyként kell élnie bennünk, hiszen Őbenne Krisztust látjuk. Ha rendszeresen beszélünk az Úrral az imádságban, akkor megtisztult tekintettel meg fogjuk látni a Szentlélek működését még azokban

az eseményekben is, amelyek érthetetlennek tűnnek, fájdalmat okoznak, vagy könnyekre fakasztanak.”¹⁸ —

A bárkában még Jézus álma is megváltó erővel bír. Ez a látszólagos tétlenség az Ő szokásos cselekvési módja: a szabadságunkat szólítja meg, bevon minket abba a csodálatos küldetésbe, hogy elvigyük Atyjának végtelen szeretetét az emberekhez. Az Ő szíve mindig figyel: „nem alszik az, aki őriz téged. Lám, nem alszik, nem pihen, aki őrséget áll Izrael felett” (Zsolt 121,4). Noha néha nem értjük cselekvésének időzítését vagy módját – türelmét –, mindig elmondhatjuk Róla: „ahogyan lecsendesítette a tengert, úgy lecsendesítette a lelkek viharát is.”¹⁹ —

1 XVI. Benedek: Úrangyala imádság, 2011. augusztus 7.

2 XVI. Benedek: Úrangyala imádság, 2013. február 27.

3 Ferenc: *Urbi et orbi* apostoli áldás, 2013. március 13.

4 Vö. Az Opus Dei Preces imádsága, amely magában foglalja a hagyományos *Oremus pro Pontifice* imádságot.

5 Szent Josemaría: *17. levél*, 19.

6 II. Vatikáni Zsinat: *Lumen Gentium* kezdetű dogmatikus konstitúció, 23.

7 Szent Josemaría: *Conversaciones (Beszélgetések)*, 46.

8 Szent Josemaría: *Út*, 573.

9 Boldog Álvaro del Portillo: *A mindennapi élet szentje – Beszélgetés az Opus Dei alapítójáról*, Jel Kiadó, Budapest, 2010.

10 Sienai Szent Katalin: *207. levél*, I., 436.

11 Sienai Szent Katalin: *28. levél*, I., 549.

12 Szent Josemaría: *17. levél*, 53.

13 Egyházi Törvénykönyv, 752. Vö. A Katolikus Egyház Katekizmusa, 892.

14 Lyoni Szent Iréneusz: *Adversus Haereses (Az eretnekek ellen)*, III. könyv, 3. fejezet, 2.

15 Szent Josemaría: *Útmutatás a Mű természetfeletti szellemiségéről*, 31.

16 Szent Ágoston: 63. beszéd, 3.

17 Ferenc: Rendkívüli imádság járvány idején, 2020. március 27.

18 Szent Josemaría: *Amar a la Iglesia (Az Egyház iránti szeretet)*, 30.

19 Szent Cirill: in *Catena Aurea*, Lk 8,22-25.

Zalbidea Diego és Cárdenas
Matute Andrés

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/peter-a-
kormanyal-isten-a-hajoban/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/peter-a-kormanyal-isten-a-hajoban/)
(2025.08.05.)